

Γ.Α.Κ. 8240/2016
ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Τ Ο
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ 19^ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ή λ θ ε στις 19 Ιουλίου 2016, με δικαστή [REDACTED]
Πρωτοδίκη Διοικητικών Δικαστηρίων και γραμματέα [REDACTED]
[REDACTED] Δικαστική υπάλληλο,

γ ι α να αποφασίσει σχετικά με την αίτηση αναστολής με γενικό αριθμό
κατάθεσης 8240/23.05.2016,

τ η ς Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «Ελληνικά Ναυπηγεία ΑΕ»
(ΕΝΑΕ), η οποία εδρεύει στο [REDACTED]
η οποία και παραστάθηκε με τους δικηγόρους [REDACTED] και [REDACTED]
[REDACTED]

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό
Οικονομικών, που παραστάθηκε με τη Δικαστική Πληρεξούσια του Νομικού
Συμβουλίου του Κράτους, [REDACTED]

Ε ξ ά λ λ ο υ , υπόμνημα κατέθεσε σύμφωνα με το άρθρο 204 παρ.2 του
Κ.Δι.Δικ., η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, όπως εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε
με το μέλος της νομικής υπηρεσίας της [REDACTED]

Η κρίση του Δικαστηρίου είναι η εξής:

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, για την οποία καταβλήθηκε το
νόμιμο παράβολο (βλ. το σειράς Α' 047291 ειδικό έντυπο παραβόλου),

ζητείται, η αναστολή εκτελέσεως της με αριθμό 4898/11.03.2016 ταμειακής βεβαίωσης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών, συνολικού ποσού μετά τόκων 524.896.095,75 ευρώ, που αντιστοιχεί σε παράνομες κρατικές ενισχύσεις που έλαβε η αιτούσα και της οποίας αυτή έλαβε γνώση δυνάμει της, συμπροσβαλλόμενης 951/11.03.2016 ατομικής ειδοποίησης χρεών του ίδιου Προϊσταμένου. Περαιτέρω, ζητείται η αναστολή εκτέλεσης του με αριθμό πρωτοκόλλου 19309/19.02.2016, ισόποσου, χρηματικού καταλόγου του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Βιομηχανικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού. Η αναστολή αυτή ζητείται μέχρι να δημοσιευθεί οριστική απόφαση επί της με ημερομηνία κατάθεσης 13.04.2016 ασκηθείσης ανακοπής της αιτούσας κατά των προσβαλλόμενων πράξεων, η εκδίκαση της οποίας εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

2. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση απαραδέκτως στρέφεται κατά της 951/11.03.2016 ατομικής ειδοποίησης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών, δεδομένου ότι στερείται εκτελεστού χαρακτήρα. Ομοίως, απαραδέκτως στρέφεται και κατά του με αριθμό πρωτοκόλλου 19309/19.02.2016 χρηματικού καταλόγου του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Βιομηχανικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού, διότι εκδόθηκε εκτός πλαισίων της αναγκαστικής εκτέλεσης και της επίδικης ταμειακής βεβαίωσης, αφού συντάχθηκε, παρακολουθηματικώς, στα πλαίσια της Οικ.125162/ΔΒΠ-1648/ΑΦ.13/04.12.2015 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού, με την οποία επιδιώκεται η είσπραξη του επίδικου ποσού, το οποίο αντιστοιχεί σε παράνομες κρατικές ενισχύσεις προς την αιτούσα. Κατά τις λοιπές προϋποθέσεις, η κρινόμενη έχει ασκηθεί παραδεκτώς και πρέπει να γίνει τυπικώς δεκτή, και να εξεταστεί, περαιτέρω, ως προς τη βασιμότητά της.

3. Επειδή, στο άρθρο 107 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ, Επίσημη Εφημερίδα της ΕΕ, C-326/26.10.2012) ορίζεται ότι «Άρθρο 107 (πρώην άρθρο 87 της ΣΕΚ) 1. Ενισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και

που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 108 της ίδιας Συνθήκης, ορίζεται ότι «Άρθρο 108 (πρώην άρθρο 88 της ΣΕΚ) 1. ... 2. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει ... ότι ενίσχυση που χορηγείται από ένα κράτος ή με κρατικούς πόρους δεν συμβιβάζεται με την εσωτερική αγορά κατά το άρθρο 107, ότι η ενίσχυση αυτή εφαρμόζεται καταχρηστικώς, αποφασίζει ότι το εν λόγω κράτος οφείλει να την καταργήσει ή να την τροποποιήσει εντός προθεσμίας που η ίδια καθορίζει. Αν το εν λόγω κράτος δεν συμμορφωθεί προς την απόφαση αυτή εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή ή οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο κράτος δύναται να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση των άρθρων 258 και 259...». Εξάλλου, στο άρθρο 16 του Κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 13ης Ιουλίου 2015 «περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EL248)» με τον οποίο κωδικοποιήθηκε το ισχύον κείμενο του όμοιου Κανονισμού (ΕΕ) 1999/659 που είχε δεχθεί επανειλημμένες τροποποιήσεις (βλ. προοίμιο του Κανονισμού ΕΕ 2015/1589, σημείο 1) και, συνακόλουθα, ο κωδικοποιημένος Κανονισμός καταργήθηκε (άρθρο 35 του Κανονισμού 2015/1589), ορίζεται ότι «Ανάκτηση της ενίσχυσης: 1. Σε περίπτωση αρνητικής απόφασης για υπόθεση παράνομων ενισχύσεων, η Επιτροπή αποφασίζει την εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για την ανάκτηση της ενίσχυσης από τον δικαιούχο («απόφαση ανάκτησης»). ... 2. Το ποσό που πρέπει να ανακτηθεί δυνάμει απόφασης ανάκτησης περιλαμβάνει και τους σχετικούς τόκους, υπολογιζόμενους με το δέον επιτόκιο που ορίζει η Επιτροπή. Οι τόκοι πρέπει να καταβληθούν από την ημερομηνία κατά την οποία η παράνομη ενίσχυση ετέθη στη διάθεση του δικαιούχου μέχρι την ημερομηνία της ανάκτησής της. 3. Με την επιφύλαξη απόφασης του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατ' εφαρμογή του άρθρου 278 της ΣΛΕΕ, η ανάκτηση πραγματοποιείται αμελλητί και σύμφωνα με τις διαδικασίες της εθνικής νομοθεσίας του οικείου κράτους

μέλους, εφόσον αυτές επιτρέπουν την άμεση και πραγματική εκτέλεση της απόφασης της Επιτροπής. Για τον σκοπό αυτό και σε περίπτωση κινήσεως διαδικασίας ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα που διαθέτουν στα αντίστοιχα νομικά τους συστήματα, συμπεριλαμβανομένων των προσωρινών μέτρων, με την επιφύλαξη της νομοθεσίας της Ένωσης».

4. Επειδή, στο άρθρο 202 παρ.4 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δι.Δικ., Ν. 2717/1999, Α-97), όπως ισχύει, κατόπιν της προσθήκης της παρ.4 με την περ.6 της υποπαραγράφου Β.10 της παρ. Β του άρθρου πρώτου του Ν. 4152/2013 (Α-107), και αφού η αρχική παρ.4 αναριθμήθηκε σε 5 και η περ. β' της εν λόγω παρ.4 αντικαταστάθηκε, από τότε που ίσχυσε, με την παρ. 2 του άρθρου 73 του Ν. 4170/2013 (Α-163), ορίζεται ότι «4.Αναστολή κατά πράξεως που μετά από απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, διατάσσει την ανάκτηση παράνομης ή ασυμβίβαστης με την εσωτερική αγορά κρατικής ενίσχυσης, κατά την έννοια του άρθρου 108 παράγραφος 2 της ΣΛΕΕ, χορηγείται αν πληρούνται σωρευτικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: α) έχει ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εφόσον και καθ' ο μέρος αμφισβητείται η νομιμότητα της απόφασης αυτής. Αν δεν έχει ασκηθεί η κατά τα ανωτέρω προσφυγή, το δικαστήριο υποχρεούται να αποστείλει σχετικό προδικαστικό ερώτημα, β) πιθανολογείται σοβαρά η παρανομία της εθνικής ή ενωσιακής πράξης ανάκτησης, και γ) ο αιτών επικαλείται και αποδεικνύει ότι η άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξης θα του προκαλέσει ανεπανόρθωτη βλάβη. Η χορήγηση αναστολής αποκλείεται αν από τη στάθμιση της βλάβης του συμφέροντος του αιτούντος και του συμφέροντος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κρίνεται ότι οι αρνητικές συνέπειες από την αποδοχή της αίτησης αναστολής είναι σοβαρότερες από την ωφέλεια του αιτούντος. Κατά την εκτίμηση των παραπάνω προϋποθέσεων, το δικαστήριο οφείλει να λαμβάνει υπόψη τις αποφάσεις των δικαστηρίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί της νομιμότητας της ενωσιακής πράξης, καθώς και τη διάταξη που τυχόν εκδόθηκε κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων...». Περαιτέρω, υπό τον γενικότερο τίτλο

«Διαφορές που αναφύονται κατά την είσπραξη των δημοσίων εσόδων», ορίζονται στον εν λόγω Κώδικα, μεταξύ άλλων, και τα εξής: Άρθρο 217 «1. Ανακοπή χωρεί ... κατά: α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου ...», Άρθρο 228 «1. Η προθεσμία άσκησης, καθώς και η άσκηση ανακοπής δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξης ... Στις περιπτώσεις α', β' και δ' του άρθρου 217 ... μπορεί να υποβληθεί από τον ανακόπτοντα αίτηση για την αναστολή της εκτέλεσης των προσβαλλόμενων πράξεων. 2. Καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο, για την εκδίκαση της αίτησης της προηγούμενης παραγράφου, είναι το κατά το άρθρο 218 δικαστήριο, εφόσον σε αυτό εκκρεμεί η ανακοπή, το οποίο και εκδικάζει την αίτηση κατά τη διαδικασία των άρθρων 200 έως και 209, οι οποίες εφαρμόζονται αναλόγως».

5. Επειδή, με τις παραπάνω διατάξεις, αποτυπώθηκε στην Ελληνική έννομη τάξη με τη μορφή διάταξης νόμου, η νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ, βλ. υποθέσεις C-143/1988 και C-92/1989 Zuckerfabrik Suderdithmarschen, σκέψεις 23-33 καθώς και C-465/1993 Atlanta Fruchthandelsgesellschaft, σκέψεις 32-51) σχετικά με τις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν ώστε τα εθνικά δικαστήρια να διατάξουν μέτρα προσωρινής δικαστικής προστασίας κατά εθνικών πράξεων που εκδίδονται για την εκτέλεση αποφάσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με αντικείμενο την ανάκτηση κρατικών ενισχύσεων που κρίθηκαν παράνομες ή ασύμβατες με το κοινοτικό δίκαιο (βλ και την αιτιολογική έκθεση του παραπάνω N. 4152/2013 για την υποπαράγραφο Β.10 της παραγράφου Β του νόμου αυτού). Ειδικότερα, προκειμένου να γίνει δεκτό αίτημα χορήγησης μέτρων προσωρινής δικαστικής προστασίας στην περίπτωση αυτή, πρέπει σωρευτικά: α) να πιθανολογείται σοβαρά η παρανομία της εθνικής ή ενωσιακής πράξης ανάκτησης και εφόσον αυτό δεν έχει κριθεί με απόφαση του ΔΕΕ πρέπει να υποβάλλεται σχετικό προδικαστικό ερώτημα στα όρια των παραπόνων που εκφράζονται κατά της πράξης αυτής ενώπιον του εθνικού Δικαστηρίου, β) να συντρέχει ανάγκη χορήγησης των μέτρων αυτών προκειμένου να μην υποστεί ο αιτών ανεπανόρθωτη βλάβη, γ) να λαμβάνεται υπόψιν το συμφέρον της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δ) να γίνονται σεβαστές οι αποφάσεις του Δικαστηρίου ή του

Γενικού Δικαστηρίου της ΕΕ επί της νομιμότητας της απόφασης της Επιτροπής ή τυχόν διάταξη των παραπάνω Δικαστηρίων εκδοθείσα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων για τη χορήγηση προσωρινής δικαστικής προστασίας σε ενωσιακό επίπεδο. Οι ίδιες, άλλωστε, προϋποθέσεις χορήγησης αναστολής, ισχύουν *mutatis mutandis*, κατά πράξης που εκδίδεται ακολουθούσα την πράξη ανάκτησης παράνομων κρατικών ενισχύσεων κατά τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, κατά της οποίας έχει ασκηθεί ανακοπή, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 217 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας. Τούτο δε διότι, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 228 παρ. 2 του εν λόγω Κώδικα, για την εκδίκαση αίτησης αναστολής αντιστοιχούσης σε ασκηθείσα ανακοπή, εφαρμόζεται, μεταξύ άλλων, η διάταξη του άρθρου 202 παρ. 4 του ίδιου Κώδικα, όπως αυτή ισχύει κατά τον κρίσιμο εκάστοτε χρόνο· ειδικώς, δε προκειμένου περί αναγκαστικής εκτέλεσης επί διαφορών από ανάκτηση παράνομων κρατικών ενισχύσεων, η εν λόγω διάταξη εφαρμόζεται, όπως ισχύει για τις διαφορές αυτές μετά την θέσπισή της με τη διάταξη του άρθρου πρώτου παράγραφος Β υποπαράγραφος Β.10 περ. 6 του Ν. 4152/2013. Τούτο δε, εν όψει και του ότι ο ίδιος προαναφερθείς λόγος για τον οποίο θεσπίσθηκε η σωρευτική συνδρομή των μνησθεισών προϋποθέσεων στην περίπτωση άσκησης αίτησης αναστολής κατά πράξης ανάκτησης παράνομης κρατικής ενίσχυσης που έχει προσβληθεί με προσφυγή, ισχύει και στην περίπτωση κατά την οποία, ζητείται η αναστολή εκτέλεσης πράξης που έχει εκδοθεί κατά τη διαδικασία της, ακολουθούσης πλέον, την πράξη ανάκτησης, αναγκαστικής εκτέλεσης και κατά της οποίας (πράξης) έχει ασκηθεί ανακοπή· καθόσον και στο στάδιο της αναγκαστικής είσπραξης της παράνομης κρατικής ενίσχυσης, δεν μεταβάλλεται από την κρίσιμη εν προκειμένω άποψη, ο συγκεκριμένος χαρακτήρας της διαφοράς (πρβλ. ΣτΕ ΕΑ 215/2016 – διαδικασία άρθρου 1 παρ. 2 του Ν. 3900/2010).

6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου, προκύπτουν τα ακόλουθα: Σε βάρος της αιτούσας και ιδιοκτήτριας των «Ναυπηγείων Σκαραμαγκά» εταιρείας, το ιδιοκτησιακό καθεστώς της οποίας έχει επανειλημμένα αλλάξει τα τελευταία έτη, εκδόθηκε η με αριθμό

2009/610/ΕΚ απόφαση («απόφαση ανάκτησης») της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την οποία κηρύχθηκαν παράνομες και ασυμβίβαστες ενισχύσεις (κυρίως με τη μορφή εγγυήσεων, αυξήσεων μετοχικού κεφαλαίου και ασφαλιστικών ρυθμίσεων), που είχαν δοθεί προς την αιτούσα από την Ελληνική Δημοκρατία και διατάχθηκε η ανάκτησή τους έως 31.12.2001. Το ποσό δε των ενισχύσεων, χωρίς τόκους, υπολογίστηκε σε 256 εκατομμύρια ευρώ. Εν συνεχεία, ύστερα από αλληπάλληλες διαπραγματεύσεις των μερών (ήτοι Ελληνικού Δημοσίου, Επιτροπής και αιτούσης) και προκειμένου να αποτραπεί η διαφαινόμενη - σε περίπτωση πλήρους και άμεσης εφαρμογής της «απόφασης ανάκτησης» - πτώχευση των Ναυπηγείων και η συνακόλουθη κατάρρευση της (εθνικού συμφέροντος) στρατιωτικής δραστηριότητας αυτών, συνήφθη τον Δεκέμβριο του 2010 η «στρατιωτική συμφωνία». Όπως, όμως, έχει ήδη γίνει δεκτό με την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΕ) της 28ης Ιουνίου 2012 (υπόθεση C- 485/2010), επί προσφυγής της Επιτροπής κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας προκειμένου να αναγνωριστεί ότι η τελευταία παρέβη τις υποχρεώσεις σχετικά με τις ένδικες κρατικές ενισχύσεις, η «στρατιωτική συμφωνία» που, εναλλακτικώς και όχι καθ' υποκατάσταση της «απόφασης ανάκτησης» προέβλεπε, μεταξύ άλλων, την εντός εξαμήνου πώληση όλων των περιουσιακών στοιχείων που δεν συνδέονται με στρατιωτικές δραστηριότητες και συνάμα την μη ανάπτυξη εμπορικών δραστηριοτήτων, τελικά ουδέποτε εκτελέστηκε και παραμένουν άθικτες οι απορρέουσες από την «απόφαση ανάκτησης» υποχρεώσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας. Άλλωστε, η αιτούσα, προσέφυγε κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ζητώντας την ακύρωση της «απόφασης ανάκτησης» ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο με την απόφαση της 15^{ης} Μαρτίου 2012 (υπόθεση T -391/08), απέρριψε την προσφυγή. Σχετική αίτηση αναίρεσης, ομοίως, απορρίφθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 28^{ης} Φεβρουαρίου 2013 (υπόθεση C-246/12 P). Ακολούθησε, μεταξύ άλλων, η από 27.11.2014 επιστολή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην οποία καλείτο η Ελληνική Δημοκρατία να εφαρμόσει την «απόφαση ανάκτησης», υπό την προειδοποίηση ότι σε αντίθετη περίπτωση θα εφαρμοστεί το άρθρο 260 παρ. 2 της ΣΛΕΕ περί

παραπομπής της χώρας στο Δικαστήριο (ΔΕΕ). Κατόπιν αυτών, εκδόθηκε το με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 έγγραφο του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού, με την οποία κλήθηκε η αιτούσα, σε εφαρμογή της «απόφασης ανάκτησης» να καταβάλει το ποσό των 196.619.239,78 ευρώ ως ποσό βάσης, το ποσό των 326.733.649,45 ευρώ ως αναλογούντες τόκους, οι οποίοι και προσαυξάνονται κάθε ημέρα μετά την 30.11.2015 και έως 13.04.2016 κατά 19.051,93 ευρώ, ημερησίως. Κατά της πράξης αυτής η αιτούσα έχει ασκήσει, ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών την από 05.02.2016 προσφυγή της καθώς και την συναφή από 23.05.2016 αίτηση αναστολής. Ήδη δε καταρτίστηκε ο με αριθμό πρωτοκόλλου 19309/19.02.2016 χρηματικός κατάλογος του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Βιομηχανικής Πολιτικής του ως άνω Υπουργείου, συνολικού ποσού μετά τόκων 524.896.095,75 ευρώ. Ακολούθως, συντάχθηκε η προσβαλλόμενη με αριθμό 4898/11.03.2016 ταμειακή βεβαίωση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Αθηνών, ίδιου ποσού, της οποίας η αιτούσα έλαβε γνώση δυνάμει της 951/11.03.2016 ατομικής ειδοποίησης χρεών του ίδιου Προϊσταμένου. Κατά της προσβαλλόμενης η αιτούσα άσκησε την από 13.04.2016 ανακοπή της καθώς και την κρινόμενη αίτηση ζητώντας να ανασταλεί η εκτέλεσή της έως την έκδοση οριστικής απόφασης επί της ως άνω ανακοπής.

7. Επειδή, ειδικότερα, η αιτούσα με τα δικόγραφα της κρινόμενης αίτησης και του από 22.07.2016 υπομνήματος ζητά την αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης ισχυριζόμενη ότι η ένδικη ανακοπή της είναι προδήλως βάσιμη. Προβάλλει, ωσαύτως, μεταξύ άλλων, ότι η με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού εκδόθηκε αναρμοδίως, καθώς αρμόδιο για την έκδοσή της είναι το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης με συναρμοδιότητα του Υπουργείου Οικονομικών, ενώ σε κάθε περίπτωση η προθεσμία τριάντα ημερών που τάχθηκε να συμμορφωθεί είναι πολύ μικρή λαμβανομένων υπόψη των επικρατουσών συνθηκών κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας και καθ' υπέρβαση των άκρων ορίων

εξουσίας της Διοικήσεως. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι δεν της επιδόθηκε προσηκόντως η «απόφαση ανάκτησης». Εν συνεχεία, προβάλλει ότι ουδέποτε εξέλιπε η ισχύς της «στρατιωτικής συμφωνίας», η οποία, αν και με προσκόμματα εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας, εκτελείται με την αμέριστη συνδρομή της αιτούσας και, ως εκ τούτου, παρανόμως επιδιώκεται η εφαρμογή της – ανενεργούς για το λόγο αυτόν – «απόφασης ανάκτησης» διά της προσβαλλόμενης. Γι' αυτόν άλλωστε το λόγο η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε καταχρηστικώς. Άλλωστε, συνεχίζει η αιτούσα, τόσο ο προαναφερόμενος με αριθμό πρωτοκόλλου 19309/19.02.2016 χρηματικός κατάλογος όσο και η προσβαλλόμενη ταμειακή βεβαίωση πάσχουν, διότι εκδόθηκαν καθ' υπέρβαση του νομίμου τίτλου, καθώς δεν βεβαιώνεται το προς ανάκτηση ποσό μόνο στις εμπορικές δραστηριότητες της αιτούσας, αλλά σ' όλη την επιχείρηση, άρα και στις στρατιωτικές δραστηριότητες, οι οποίες, εντούτοις δεν ωφελήθηκαν από τις παράνομες ενισχύσεις και ρητώς εξαιρούνται βάσει τόσο της «απόφασης ανάκτησης» και ιδίως του άρθρου 17 αυτής, όσο και της «στρατιωτικής συμφωνίας». Τέλος, προβάλλει ότι εν προκειμένω και σύμφωνα με την αρχή του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης περί σεβασμού της δικονομικής αυτονομίας των κρατών μελών, δεν τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 202 παρ. 4 του Κ.Δι.Δικ., και συνεπώς δεν εξετάζεται η συνδρομή των προϋποθέσεων που προβλέπονται εκεί, αφού οι διατάξεις αυτές ως εξαιρετικές εφαρμόζονται μόνο σε διαφορά από πράξη ανάκτησης παράνομης κρατικής ενίσχυσης, ενώ η παρούσα αίτηση δικάζεται στα πλαίσια ανακοπής κατά πράξης εκτέλεσης.

8. Επειδή, αντιθέτως, το Ελληνικό Δημόσιο με τα δικόγραφα των από 30.06.2016 και 22.07.2016 υπομνημάτων ζητά την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης ισχυριζόμενο ότι, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του εφαρμοζόμενου και στην κρινόμενη υπόθεση άρθρου 202 παρ. 4 του Κ.Δι.Δικ., προεχόντως, διότι έχει κριθεί αμετακλήτως η νομιμότητα της «απόφασης ανάκτησης» με την απόφαση της 28^{ης} Φεβρουαρίου 2013 (υπόθεση C-246/12 P) του ΔΕΕ. Περαιτέρω, συνεχίζει το Δημόσιο δεν πιθανολογείται σοβαρά κάποια παρανομία της προσβαλλόμενης ταμειακής βεβαίωσης ως εθνικής πράξης ανάκτησης. Επιπλέον, όλοι οι ισχυρισμοί της αιτούσας που αφορούν το νόμιμο τίτλο ήτοι

την «απόφαση ανάκτησης» και την με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού, προβάλλονται απαραδέκτως κατ' άρθρο 224 παρ. 4 του Κ.Δι.Δικ., αφού κατά των πράξεων αυτών ήδη εκκρεμεί η από 05.02.2016 προσφυγή της αιτούσας. Εν συνεχεία, προβάλλει ότι είναι αβάσιμος ο ισχυρισμός της αιτούσας σχετικά με την έκδοση της προσβαλλόμενης καθ' υπέρβαση των όσων ορίζονται στο άρθρο 17 της «απόφασης ανάκτησης» περί ανάκτησης μόνο από το εμπορικό – μη στρατιωτικό τμήμα των δραστηριοτήτων, διότι από τη φύση και το χαρακτήρα της, η πράξης ταμειακής βεβαίωσης εκδίδεται αφενός στο όνομα του νομικού προσώπου και στον ΑΦΜ αυτού και, αφετέρου δεν διακρίνει το μέρος της περιουσίας το οποίο θα υπαχθεί στη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, αλλά η διάκριση αυτή λαμβάνει χώρα με τις επόμενες ενέργειες εκτέλεσης, ώστε δεν συντρέχει βλάβη της αιτούσας εκ του λόγου αυτού αλλά ούτε και αντίθεση με το ως άνω άρθρο 17 της «απόφασης ανάκτησης». Τέλος, ισχυρίζεται ότι η εκτέλεση της προσβαλλόμενης εξυπηρετεί αφενός το συμφέρον της Ευρωπαϊκής Ένωσης διά της αποκατάστασης των συνθηκών υγιούς ανταγωνισμού και αφετέρου το δημόσιο συμφέρον, διότι σε περίπτωση καθυστέρησης ανάκτησης των επίδικων ενισχύσεων επαπειλείται η παραπομπή του Ελληνικού Δημοσίου, εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ενώπιον του ΔΕΕ και, η συνακόλουθη βεβαία επιβολή εις βάρος της χώρας ημερήσιου χρηματικού προστίμου, που επιβαρύνει τους φορολογούμενους.

9. Επειδή, τέλος, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, κατέθεσε το από 07.07.2016 υπόμνημα του άρθρου 204 παρ. 2 του Κ.Δι.Δικ., υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου και ζητά, επίσης, την απόρριψη της αίτησης ισχυριζόμενη ότι όπως συνάγεται από την πάγια νομολογία του ΔΕΕ (υποθέσεις C-143/88 & C-92/89 Zuckerfabrik και C-465/93 Atlanta Fruchthndelsgeesellschaft) στο πλαίσιο ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, δεν μπορεί να διαταχθεί αναστολή εκτέλεσης εθνικής διοικητικής πράξης που εκδόθηκε προς εκτέλεση ενωσιακής παρά μόνον εάν το εθνικό δικαστήριο έχει αμφιβολίες ως προς το κύρος της ενωσιακής πράξης, γεγονός που δεν συντρέχει εν προκειμένω, αφού η

Απόφαση Ν2734/2016

«απόφαση ανάκτησης» έχει κριθεί αμετακλήτως νόμιμη με την με την απόφαση της 28^{ης} Φεβρουαρίου 2013 (υπόθεση C-246/12 P) του ΔΕΕ. Επιπλέον, προβάλλει ότι, σύμφωνα με το ενωσιακό δίκαιο, και αν ακόμη ήθελε υποτεθεί ότι οι εθνικές πράξεις ανάκτησης φέρουν τυπικά ελαττώματα, η διαπίστωση τους δεν μπορεί να άγει σε διακινδύνευση, ούτε καν προσωρινή, της ανάκτησης των παράνομων κρατικών ενισχύσεων (υπόθεση C-210/09 Scott και Kimberly Clark), καθώς τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται να διασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα της «απόφασης ανάκτησης».

10. Επειδή, σύμφωνα με όσα έχουν γίνει ερμηνευτικώς δεκτά ανωτέρω (βλ. σκέψη 5), εφαρμοζομένης εν προκειμένω της διατάξεως της παρ. 4 του άρθρου 202 του Κ.Δι.Δικ., μία από τις προϋποθέσεις που πρέπει σωρευτικά να ισχύουν προκειμένου να χορηγηθεί αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης ταμειακής βεβαίωσης είναι να πιθανολογείται σοβαρά η παρανομία της. Στην προκειμένη, όμως περίπτωση, η προϋπόθεση αυτή δεν συντρέχει. Τούτο, διότι δεν πιθανολογείται σοβαρά η βασιμότητα των παραπάνω εκτιθέμενων λόγων της ανακοπής. Ειδικότερα, δεν άγουν σε σοβαρή πιθανολόγηση περί της επικαλούμενης από την αιτούσα παρανομίας της προσβαλλόμενης ταμειακής βεβαίωσης τα προβαλλόμενα περί έκδοσής της καθ' υπέρβαση των όσων ορίζονται στο άρθρο 17 της «απόφασης ανάκτησης» περί ανάκτησης, ήτοι μόνο από το εμπορικό – μη στρατιωτικό τμήμα των δραστηριοτήτων, διότι από τη φύση και το χαρακτήρα της, η πράξη ταμειακής βεβαίωσης εκδίδεται αφενός στο όνομα του νομικού προσώπου και στον ΑΦΜ αυτού και αφετέρου δεν διακρίνει το μέρος της περιουσίας το οποίο θα υπαχθεί στη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, αλλά η διάκριση αυτή λαμβάνει χώρα στα επόμενα στάδια αναγκαστικής εκτέλεσης. Επομένως, δεν πιθανολογείται βασίμως βλάβη της αιτούσας εκ του λόγου αυτού, αλλά ούτε και αντίθεση με το ως άνω άρθρο 17 της «απόφασης ανάκτησης». Ούτε, άλλωστε, ευσταθεί ο ισχυρισμός της ότι ουδέποτε επιδόθηκε σ' αυτήν η «απόφαση ανάκτησης», αφού ήδη έχει στραφεί κατ' αυτής ενώπιον του ΔΕΕ (βλ. τη μνησθείσα απόφαση του ΔΕΕ της 28^{ης} Φεβρουαρίου 2013 (υπόθεση C-246/12 P)). Περαιτέρω, εγείρεται ζήτημα παραδεκτού προβολής των ισχυρισμών που βάλλουν κατά της νομιμότητας της

με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης & Τουρισμού και του με αριθμό πρωτοκόλλου 19309/19.02.2016 χρηματικού καταλόγου του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Βιομηχανικής Πολιτικής του ως άνω Υπουργείου, ήτοι προγενέστερων πράξεων, διάφορων της προσβαλλόμενης, καθόσον μάλιστα όπως διατυπώνονται, δεν προσδίδουν και συγκεκριμένη πλημμέλεια στην τελευταία, ακολούθως δε και, προεχόντως εξ αυτού του λόγου, δεν πιθανολογούνται σοβαρά ως βάσιμοι. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, δεν πιθανολογούνται σοβαρά, τα προβαλλόμενα με το δικόγραφο της αιτήσεως αναστολής, ιδίως, περί της ισχύος της «στρατιωτικής απόφασης», δεδομένης και της προαναφερθείσας απόφασης του ΔΕΕ της 28^{ης} Ιουνίου 2012 (υπόθεση C-485/2010) και των όσων έγιναν δεκτά με αυτή, ήτοι ότι τελικά ουδέποτε εκτελέστηκε και παραμένουν άθικτες οι απορρέουσες από την «απόφαση ανάκτησης» υποχρεώσεις της Ελληνικής Δημοκρατίας. Ομοίως, δεν πιθανολογείται σοβαρά ως βάσιμος, ο ισχυρισμός ότι το με αριθμό πρωτοκόλλου Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 έγγραφο εκδόθηκε από αναρμόδιο όργανο λόγω της δραστηριοποίησής της στον τομέα της ναυπήγησης κι επισκευής στρατιωτικών πλοίων, δεδομένου ότι η δραστηριότητα αυτή συμφωνήθηκε κατά περιορισμό της γενικότερης δραστηριοποίησης της αιτούσας στον τομέα της ναυπήγησης και επισκευής πλοίων, στο πλαίσιο της παραπάνω αναφερόμενης «στρατιωτικής συμφωνίας», η οποία, χρονικά, έπεται κατά πολύ της ενωσιακής απόφασης ανάκτησης. Εξάλλου, η εποπτεία της εθνικής βιομηχανικής δραστηριότητας και πολιτικής (στην οποία περιλαμβάνεται και η ναυπηγική βιομηχανική δραστηριότητα) ασκείται από τη Διεύθυνση Βιομηχανικής Πολιτικής της Γενικής Γραμματείας Βιομηχανίας του Υπουργείου Οικονομίας Ανάπτυξης και Τουρισμού (βλ και άρθρο 43 του Π.Δ. 116/2014, Α-185) και τούτο ανεξαρτήτως του αν προβάλλονται λυσιτελώς λόγοι περί αναρμοδιότητας του εκδόντος οργάνου προκειμένου περί πράξεων που έχουν εκδοθεί κατά δεσμία αρμοδιότητα, όταν δεν αμφισβητούνται τα περιστατικά που οδηγούν στην έκδοση της πράξης με το περιεχόμενο αυτό (εδώ η έκδοση και η νομιμότητα της ενωσιακής απόφασης

ανάκτησης των κρατικών ενισχύσεων). Περαιτέρω, δεν πιθανολογείται σοβαρά η ευδοκίμηση του λόγου της ανακοπής κατά τον οποίο η προθεσμία που τάχθηκε στην αιτούσα για την καταβολή των οφειλόμενων ποσών ενισχύσεων ήταν ελάχιστη και πάντως όχι εύλογη. Τούτο, διότι ενόψει της έλλειψης ειδικών διατάξεων με τις οποίες να ορίζεται συγκεκριμένη προθεσμία για την καταβολή των ενισχύσεων, το εύλογο της κάθε φορά τασσόμενης από την πράξη της Διοίκησης προθεσμίας, κρίνεται συνεκτιμωμένων των ειδικότερων περιστάσεων της κάθε υπόθεσης, ενώ στην προκειμένη περίπτωση, η «απόφαση ανάκτησης» έχει εκδοθεί ήδη προ οχτώ ετών και οι σχετικές με αυτήν δικαστικές διαμάχες και αμφισβητήσεις έχουν επίσης περατωθεί το 2012, έτος από το οποίο εκκρεμεί η εκτέλεση της απόφασης ανάκτησης, γεγονός γνωστό στην αιτούσα. Τέλος, δεν πιθανολογείται βασίμως η ευδοκίμηση του λόγου της ανακοπής κατά τον οποίο το προρρηθέν Οικ.125162/ΔΒΠ 1648/Α.Φ.13/04.12.2015 έγγραφο είναι παράνομο ως εκδοθέν καταχρηστικώς. Τούτο, διότι, ακόμα και αν ερμηνευθεί ότι με αυτόν προβάλλεται κακή χρήση διακριτικής ευχέρειας, δεδομένου ότι δεν νοείται καταχρηστική άσκηση δικαιώματος της Διοίκησης, η απόφαση αυτή έχει εκδοθεί κατά συμμόρφωση του καθ' ου Δημοσίου με τις υποχρεώσεις του που απορρέουν από το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μάλιστα με μεγάλη καθυστέρηση, για την οποία επαπειλείται και εκ νέου παραπομπή του ενώπιον του Δικαστηρίου της ΕΕ για την επιβολή προστίμου και δεν επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης. Ενόψει των ανωτέρω, εφόσον δεν συντρέχει μια από τις σωρευτικά απαιτούμενες προϋποθέσεις για τη χορήγηση αναστολής εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης, παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των υπολοίπων, απορριπτομένων ως αβασίμων των αντίθετων ισχυρισμών της αιτούσας.

11. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αναστολή και να καταπέσει το καταβληθέν παράβολο (άρθρο 277 παρ. 9 εδ. α' Κ.Δι.Δικ.), ενώ δεν τίθεται ζήτημα επιδίκασης της δικαστικής δαπάνης ελλείψει σχετικού αιτήματος (άρθρο 275 παρ. 7 εδ. α' Κ.Δι.Δικ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την αίτηση αναστολής.

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου.

Η απόφαση εκδόθηκε στην Αθήνα στις 29 Σεπτεμβρίου 2016.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[Redacted signature]

[Redacted signature]

Ακριβές Αντίγραφο
Αθήνα..... 11/10/16
Ο Προϊστάμενος του 1ου τμήματος

[Redacted signature]

[Redacted signature]